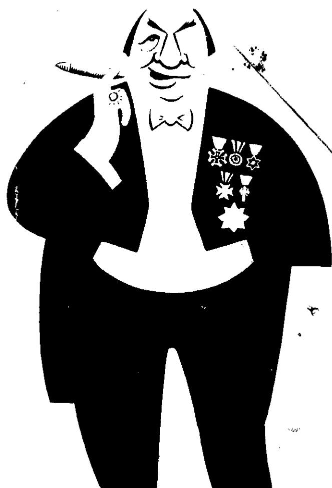
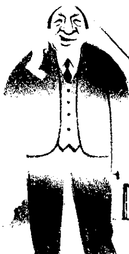
DE JODEN

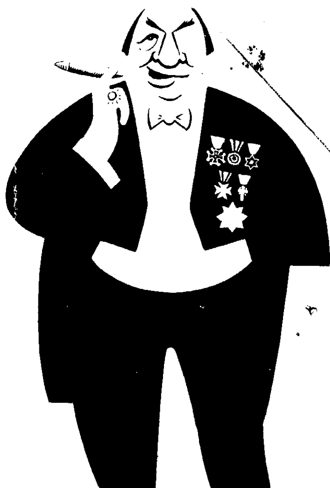

in

DE JODEN

in

De Joden in Nederland

van

Hans Graf von Monts

Jodenvervolging!

Verdrijving der joden!

Deze woorden hebben een slechten klank in de wereld. Zijn zij niet een miskenning van de humaniteit eener vooruitstrevende menschheid, een terugkeer naar duister barbarisme?

Kan een eerlijk, oprecht mensch deze problemen aan zich voorbij laten gaan, de oogen ervoor sluiten, de verantwoording aan de autoriteiten overlaten, zonder zich zelf erom te bekommeren?

Neen! Men moet zich een oordeel erover vormen, om voor zijn eigen geweten verantwoord te zijn.

Ook baat het niet, of men zich heimelijk achter gesloten deuren opwindt, of men de maatregelen van een antijoodsche mogendheid afkeurt, of wel dat men er innerlijk tegen is — — in het openbaar er echter over zwijgt.

Wil men openlijk, zooals de eer van een oprecht mensch dat verlangt, voor de joden opkomen, dan moet men daar ook grondige redenen voor kunnen opgeven.

Wie heeft zich met het jodenvraagstuk werkelijk grondig beziggehouden? Wie heeft zich de moeite getroost, de argumenten van de vijanden der joden te overdenken, om ze goed te leeren kennen? Men kan slechts dàn met succes een zaak weerleggen, als men er zelf goed mee op de hoogte is.
Zoo duiken in de eerste plaats voor den geloovigen Christen al dadelijk lastige vragen op.

Waarom heeft de katholieke kerk sedert de Middeleeuwen tot in den Nieuwen Tijd de joden vervolgd, verbrand of buiten het land laten zetten?

Juist voor Nederland is dit probleem buitengewoon belangrijk, want de eerste groote jodengemeenten zijn hier in de 15de en 16de eeuw ontstaan, toen uit Spanje en Portugal de door de katholieke kerk verdreven Marannen het land binnenkwamen.

Voorts is het opvallend, dat niet alleen het katholicisme, doch ook het protestantisme vijandig stond tegenover de joden.

Wat zoudt U antwoorden, wanneer men U bijvoorbeeld de volgende uitingen van den grooten hervormer Maarten Luther voorhoudt:

„De joden zijn vol van alle boosheid, vol hebzucht, afgunst, haat onder elkaar, vol hoogmoed, woeker, trots, vloeken tegen ons. — — Hoedt U daarom voor de joden. Dit volk is door den duivel met al zijn engelen bezeten . . . . Hun adem stinkt naar het goud en zilver der anderen, want het zijn de joden, die goud en zilver hartstochtelijker begeeren dan welk ander volk op de wereld . . . . Weet daarom, waarde Christen, en twijfel er niet aan, dat Gij behalve den duivel geen bitterder, giftiger, heviger vijand hebt dan een echten jood. Doen zij echter iets goeds, zoo weet, dat het niet geschiedt uit liefde, noch voor U, doch omdat zij plaats moeten hebben, om bij ons te wonen, zoodat zij noodgedrongen iets moeten doen. Maar hun hart is en blijft, zooals ik heb gezegd. God's toorn over hen is zoo groot, dat zij door milde barmhartigheid alleen maar erger en erger, door scherpte echter niet veel beter worden. Daarom weg met hen! Willen wij rein blijven van de ondeugd der joden en er geen deel aan hebben, dan moeten wij van hen scheiden en hen uit ons land verdrijven."

Katholieken en protestanten moeten dus met dit feit der radicale afwijzing der joden door de Christelijke kerken, toen deze kerken nog machtig waren, rekening houden, als zij in de jodenkwestie tot klaarheid willen komen.

Deze oeroude verfoeiing van de joden is echter niet alleen beperkt tot de Christelijke kerken. Het is onmogelijk, in deze kleine brochure alle bekende persoonlijkheden uit de ge-

schiedenis aan het woord te laten komen, die tegen de joden hebben gewaarschuwd. Slechts een kleine bloemlezing, die tot verdere bestudeering moge aansporen, kan hier worden gepubliceerd.

Reeds Tacitus, de Romeinsche geschiedkundige,

heeft geschreven: „De joden zijn het schuim der maatschappij. Alles verachten zij, wat ons heilig is. Van alle volken staan zij het laagst."

Voltaire, de groote Franschman van den Verlichten Tijd,

zegt: „De joden zijn een volk, dat sedert langen tijd de smerigste hebzucht paart aan het meest te verafschuwen bijgeloof en den meest onbluschbaren haat tegen alle volken, bij wie zij worden geduld en ten koste van aan wie zij zich verrijken."

Napoleon, de groote Fransche keizer,

heeft geschreven: „Men hoort noch over protestanten, noch over katholieken zooveel klachten als over de joden. Waar-

om? Omdat al het kwaad, dat zij veroorzaken, niet in het individu alleen, doch in de mentaliteit van dit volk in zijn geheel wortelt. De joden zijn gelijk aan de verschrikking van rupsen en sprinkhanen, die aan de velden knagen."

Ook Goethe, de groote dichter en denker,
stond afwijzend tegenover de joden:

„Het israëlitische volk heeft nooit veel gedeugd, hetgeen zijn aanvoerders, richteren, leiders en profeten het duizendmaal hebben verweten; het bezit weinig deugden en de meeste fouten van andere volkeren."

Zeer interessant is voorts de meening van een bekend Fransch publicist, **Edouard Drumont:**

„In werkelijkheid is het jodenprobleem in geen tijd en in geen land een godsdienststrijd geweest. Altijd en overal ging het om economische verwoesting en zedelijk verderf. Dit economische aanranden van de welvaart en het gezonde bedrijfsleven der volken door de joden is een bijzonder belangrijk hoofdstuk, dat men moet kennen."

Tegenwoordig wordt graag beweerd, dat het Nazi-Duitschland met deze antisemietische **leuzen** voor den dag is gekomen. Des te interessanter is de vaststelling, dat het inderdaad een der bekendste Amerikanen van de wereld is geweest, een der grootste en geniaalste zakenmenschen van onzen tijd, wiens onderzoekingen op het gebied der jodenkwestie tot het uitbreken van het antisemietisme in Duitschland op beslissende wijze hebben bijgedragen.

Henry Ford, de groote autokoning,

tegenwoordig een der machtigste wapenleveranciers van de Vereenigde Staten aan Groot-Brittannië, heeft in Mei 1920 in het Amerikaansche tijdschrift „The Dearborn Independent" zijn onderzoekingen over de joden gepubliceerd, die later als boek zijn verschenen en in de geheele wereld sensatie hebben gewekt.

In het voorwoord van zijn boek, dat het gevaar van de joden voor het bedrijfsleven en de welvaart van alle volken beschrijft, zegt Henry Ford:

„De internationale joden en hun handlangers als de bewuste vijanden van alles, wat wij onder Angelsaksische cultuur

verstaan, zijn talrijk als de gedachtelooze massa, die alles, wat een jood doet, verdedigt, omdat men haar de opinie heeft bijgebracht, dat hetgeen joodsche leiders doen, juist is. Het doel van dit boek is, het volk met de feiten bekend te maken."

In deze paar zinnen uit het voorwoord van den Amerikaan Henry Ford in zijn boek tegen de joden wordt men vooral getroffen door een gezegde, dat thans als een sombere voorspelling klinkt: „De joden als bewuste vijanden van alles, wat wij onder Angelsaksische cultuur verstaan..." Allen, wien deze Angelsaksische cultuur, de cultuur van twee groote Germaansche, met de Nederlanden verwante volkeren, de Britten en de Amerikanen, lief is, en die tevens iets van den geheimen achtergrond van dezen vreeselijken oorlog van 1939.41 weten, al deze lezers zullen zich bij dit oude woord van Henry Ford afvragen, of de bekende joodsche aanstichting tot dezen oorlog niet ook dààrom in de geheele wereld werd bedreven, om dóór dezen ongelukzaligen oorlog de Angelsaksische cultuur te vernietigen!

+

Deze kleine brochure wil door haar foto's spreken en bovendien heel in het kort iets over de joden in Nederland vertellen.

+

In de Middeleeuwen vond men hier te lande joden in Nijmegen, Utrecht, Arnhem. Pas toen de katholieke kerk zoowel de mozaïsche joden als de slechts voor den schijn Christenen geworden Marannen uit Spanje en Portugal verdreef, doken deze emigranten in de 15de, 16de en 17de eeuw vooral in Amsterdam op.

De Marannen, die in Spanje en Portugal alleen om redenen van voordeel Christenen waren geworden, keerden in de Nederlanden al spoedig terug tot de mozaïsche leer en stichtten joodsche gemeenten in Alkmaar, Rotterdam, den Haag en in verschillende plaatsen van de provincies Groningen en Friesland.

Omstreeks het midden van de 17de eeuw bedroeg het aantal joden in hun grootste gemeente in Amsterdam 400 gezinnen, aan het eind van dezelfde eeuw waren er in deze stad reeds 4000.

Nog sneller dan hun aantal groeide hun invloed op den Nederlandschen handel. Zij werkten niet als eerlijke boeren en ambachtslieden, doch verrijkten zich door speculaties. Vooral hebben zij enorm verdiend aan de West- en Oostindische Compagnie. Weinige tientallen jaren later was reeds een vierde deel van alle aandeelen der Oostindische Compagnie te Amsterdam in joodsche handen, terwijl de Hollandsche kooplieden werden verdrongen en verarmden.

Bovendien hadden de joden reeds in de eerste 25 jaar van de 17de eeuw ontdekt, dat met de juweelen- en vooral met den diamanthandel zonder veel werk goed geld verdiend kon worden. Zij stortten zich daarom op dit bedrijf, dat tot op den huidigen dag bijna een joodsch monopolie is. In welke mate de joden erin zijn geslaagd, de Nederlanders uit dezen rijken bedrijfstak te verdringen, bewijzen de volgende cijfers: in 1906 waren van 1000 joden met een beroep 268 diamantslijpers, van 1000 werkende Nederlanders waren het er slechts 26!

Het zijn de laatste verschijnselen van dit jodenmonopolie, wanneer op het oogenblik te Amsterdam op het Waterlooplein joden, die van de openbare steungelden leven, worden betrapt bij den heimelijken handel met juweelen van de grootste waarde, die afkomstig zijn uit de plunderingen te Rotterdam!

Het is van belang te weten, dat de joden in de eeuwen van hun verblijf in de Nederlanden de taal, de cultuur en het geloof van hun gastvolk en van hun nieuwe vaderland in hun hart altijd hebben veracht en verfoeid. Zij beoefenen veeleer de Hebreeuwsche taal, vervloeken elken sabbath in hun synagogen de christenen, en zij blijven bewust echte joden, die nooit Nederlanders willen worden. Een bezoek aan de jodenwijken van Amsterdam of Rotterdam bewijst dit feit.

Hadden de joden, die uit Spanje en Portugal waren gekomen, zich in Nederland reeds groote rijkdommen bijeengegaard,

na den „dertigjarigen oorlog" kwam een nieuwe golf van joden uit Midden- en Oost-Europa. Ook deze oostjoden, die buitengewoon smerig en haveloos waren, besloten, zich aan den juweelenhandel te wijden. Behalve dat handelden zij zoowel toen als heden in oude kleeren en uitdragerswaren.

Het is weer kenmerkend voor het wezen van het joodsche ras, dat onder de joden zelf niet de aan de Spaansche cultuur gewende joden van het Pyreneesche schiereiland, doch de vervuilde, havelooze oostjoden zich wisten door te zetten.

Intusschen hadden de rijkgeworden joden, hoewel zij zich door hun bloed, hun geloof en hun heele wezen bewust van de Nederlanders onderscheiden, het toch klaar gespeeld, om in de politiek, in kunsten en wetenschappen hun invloed geldend te maken, alsof zij niet vreemden in een gastvrij land, doch zelf de baas in het Nederlandsche huis waren.

Zelfs de anders zoo trotsche adel van Nederland, die zichzelf zooveel méér woande dan het overige volk, nam rijke joden in zijn rijen op, zoo bijvoorbeeld de joodsche „baronnen" Rosenthal.

Zoo was het ook weer in 1933 in Nederland, toen een nieuwe machtige stroom joodsche emigranten uit Duitschland kwam. Er kwamen zóóveel joden, dat in Nederland een wet tot bescherming van de eigen arbeiders en ondernemers moest

worden uitgevaardigd, aangezien de joden hun werk en brood ontnamen.

De intellectueelen onder deze joden hielden zich in hoofdzaak bezig met politiek en pers. Zij trachtten met alle middelen, de goede betrekkingen tusschen Nederland en Duitschland te vertroebelen, wantrouwen en vijandschap te zaaien. Zij speelden onder één hoedje met de joden in Engeland en Frankrijk, om een nieuwen oorlog in Europa te doen ontbranden. Zij haten, wat alle beroemdheden in de geschiedenis wisten, en wat ook Henry Ford, zooals wij reeds aanhaalden, heeft geconstateerd, niet alleen de Duitsche, doch ook de Angelsaksische, d. w. z. elke Germaansche cultuur.

Dit is in het kort en waarheidsgetrouw volgens eigen joodsche gegevens, de geschiedenis der joden in Nederland.

Zij lijkt precies op de geschiedenis der joden in alle andere landen der wereld. Overal het jagen der joden naar geld, overal ontnemen zij hun gastvolken brood en verdienste, verknoeien de prijzen en hitsen de volkeren tegen elkander op.

Daarbij gaat hun weg, als overal, ook in Nederland door het vuile stinkende ghetto, via het schacheren naar de leidende posities in die vreemde landen, waarin zij wonen en gastvrijheid genieten.

De vraag, die wij aan het begin van der brochure hebben gesteld — vóór of tegen de joden? — kan daarom, afgezien

van een grondige studie dezer kwestie, alleen beantwoord worden, wanneer men tegelijkertijd vraagt: Passen zij bij ons? Hoe zien zij er uit? Hoe zijn zij geaard?

De thans volgende foto's beantwoorden deze vragen op een wijze, die iedereen begrijpen kan.

De joden hebben een heel ander rechtsgevoel dan wij. Een werkelijken ploert te verdedigen is voor een joodsch advocaat een aangenaam en goed zaakje. — Dit is de Amerikaansche juridische adviseur van de landloopers, de jood dr. Lazarowitz. Hij haat de Angelsaksische cultuur, dat ziet men. Past hij bij ons?

Midden onder ons, verborgen achter het masker van onze beschaving, huldigen de joden hun barbaarsche zeden en gebruiken.

Hier doen de rabbijnen van Amsterdam hun plechtigen omgang door de Portugeesche synagoge. Het ziet er erg onschuldig uit . . .

Duister, vreeselijk bijgeloof . . .

Het is al minder onschuldig, als midden onder ons een vreemd barbaarsch volk voor zijn sombere feesten openlijk in de straten van Amsterdam gevogelte ritueel slacht.

Wat dat is? Dat beteekent, dat men een kip den slagader openmaakt en haar dan onder vreeselijke kwellingen langzaam laat verbloeden. Mogen wij in ons land dergelijke gruwelen dulden?

Dit is de zoogenaamde „Seideravond" van de joden, ook een van deze feesten uit de Middeleeuwen, die de joden temidden van ons volk vieren, zonder dat wij ons erom bekommeren; de vloeken en verwenschingen tegen al wat nietjoodsch is, welke daarbij worden uitgestooten behooren tot den ritus. Deze zeldzame foto werd te Amsterdam gemaakt.

Het brood is ons heilig — de jood verbrandt het! Elk jaar bij het joodsche Paaschfeest wordt het gezouten brood door de joden openlijk op straat midden in onze steden verbrand, want alleen het ongezouten brood, de „matze", geldt bij de joden als eetbaar.
Ook hier weer is het een donker Middeleeuwsch bijgeloof, dat ongestoord in onze steden wordt gehuldigd. Hooren zulke gebruiken in ons land?

Hier bakken de joden te Amsterdam hun „matze", hun brood. Alleen joden mogen bij de vervaardiging tegenwoordig zijn, anders wordt het als onrein beschouwd. Want wij, Christenen en Nederlanders, zijn ook nu nog, eeuwen na het begin van den trek der joden naar ons land, in hun oogen onreine honden, wier aanraking het jodenbrood zou verpesten.

Onbekwaan om gelijken tred te houden met de cultuurontwikkeling van de Europeesche volken, bijgeloovig, behept met de duistere zeden van een vervlogen tijd, zoo zijn de joden nog heden ten dage, ondanks alle pogingen, om van de andere volken de gelijken te schijnen. Zij zijn niet alleen bij ons, in de oude steden, zoo. Zelfs in het moderne Amerika spelen zij het klaar, zooals deze foto vertoont, om zich op hun Nieuwjaarsdag, eind September, aan den oever van de East River te New York te verzamelen en dan met veel bezweringsformules „hun zonden" in het water te werpen.

Hun element: vuilheid en verwording!
Gelooft gij, dat het een eer en een roem voor ons volk is, als er foto's zijn, waarvan men niet weet, of zij in het kraakheldere Nederland of in de ghetto's van Oost-Europa zijn opgenomen?
Aanschouwt de volgende afbeeldingen. Ziet U een groot verschil? Moet het zoo blijven?

Jodenmarkt te Amsterdam: gedrang, vuilheid, lawaai, minderwaardige waar!

Boven: Een jodenmark in het duisterste Galicië.

Beneden: De jodenmarkt te Amsterdam! Is er een verschil van belang? Men zou de onderschriften ook kunnen verruilen; joden blijven joden.

Vuil — lompen — rommel — bron van alle infecties — cultuurschande voor een modern volk! Dat is een jodenmarkt in Nederland.

Joden te Warschau — — joden te Amsterdam — — zij veranderen niet, zij blijven wat zij zijn — maar: hooren zij bij ons?

Joodsche wording.
Zoo begint de stamboom in het duisterste Galicië.

De spruit steelt en handelt — handelt en steelt.

Niet geneigd en ook niet bekwaam tot emstigen vruchtbaren arbeid, loert hij hier op gemakkelijke, niet heel erg zindelijke zaakjes — als springplank.

De sprong naar het westen is gelukt!
De oostjoodsche barbaar is . . . Nederlander geworden! Hier staat hij, trotsch, in zijn uitdragerswinkel.

Valt het den joden uit het oosten moeilijk, om zich in Nederland te acclimatiseeren? Geen denken aan! De jodenmarkt is als in Polen! Men spreekt hetzelfde jiddisch, de synagoge staat op haar plaats, men kan een levendigen handel met rommel drijven, het ritueel slachten is geoorloofd. De jood voelt zich dadelijk thuis en is nu Nederlander met gelijke rechten als wij zelf!

Waarom is de Poolsche jood een Nederlandsche jood geworden? De volken in het oosten zijn arm; de handel levert daar weinig op. Nederland is rijk. Hier kan men het tot iets brengen — en daarbij jood blijven als voorheen.
De uitdragerij heeft wat opgeleverd. Nu is het tijd, om in juweelen te gaan doen.

Diamantenjoden

Niet iedereen kan met diamanten handelen. Ook vee levert geld op, zoo denkt de jood. En de boeren uit de uitgestrekte polders laten zich heel dikwijls afzetten!

Komt het te pas, dat deze boerin met dien veejood zaken moet doen?

Passen zij bij elkaar? Moet het zoo blijven?

Vindt U dat in den haak? — Moet het zoo blijven, dat deze

beiden in één land, met gelijke rechten samen moeten leven, beiden als Nederlanders?

Waarom is het jodenvraagstuk voor ons van belang?

Daarover kan men in het begin van deze brochure het een en ander lezen.

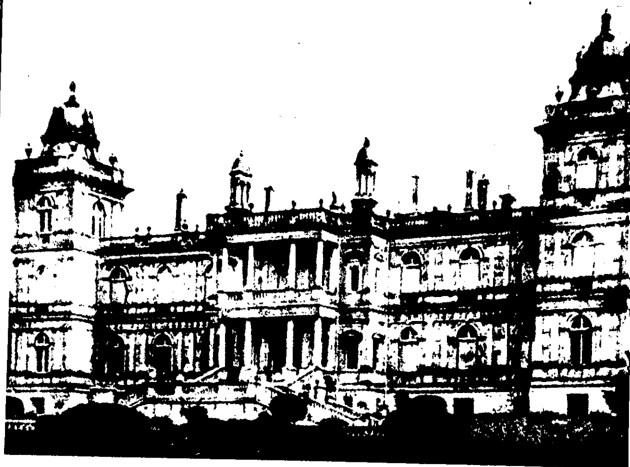
De opkomst van de joden blijft immers niet steken bij handel van diamanten of verkoop van vee. Zij klimmen verder omhoog. Zij vertakken hun families over vele landen. Zij werken hand in hand. Zij controleeren de financiën en de politiek van vele staten. Daarom zijn zij ook reeds zoo vaak er in geslaagd, groote oorlogen te ontketenen, zooals zij dezen vreeselijken oorlog van 1939 hebben gewild en teweeggebracht. Een voorbeeld voor zulke jodenfamilies, wier geld politieke macht over oorlog of vrede beteekent, is het huis Rothschild.

Een Fransch tijdschrift, „Témoignage de notre temps", heeft in 1933 de volgende afbeeldingen bijeengebracht.

Blason définitif avec le titre de baron accordé à la Famille de Rothschild, en 1822.

Het begin van de Rothschilds — het huis in de Judengasse te Frankfort a. d. Main in Duitschland.

190 Jaar later — het paleis van de Fransche Rothschilds. In deze 190 jaar verdeelden zich de vijf zoons van den eersten bekenden Rothschild over de belangrijkste landen van Europa, Duitschland, Oostenrijk, Frankrijk, Engeland en Italië. En sedertdien speelden zij met verdeelde rollen tot schade van de volken van Europa hun spel van zakendoen en politiek.

Toentertijd:

Anschelm Meyer Rothschild,
Frankfort a. d. Main

Nathan von Rothschild,
Londen

Salomon Meyer de Rothschild,
Weenen

James de Rothschild,
Parijs

Meyer Charles de Rothschild,
Milaan

Henr

en tegenwoordig :

Edmond de Rothschild,
chef van het huis te Parijs,
door en door jood

Henri de Rothschild,
Parijs

Edouard de Rothschild,
Parijs

Maurice de Rothschild,
Fransch parlementslid

James de Rothschild, Londen

Louis de Rothschild, Weenen

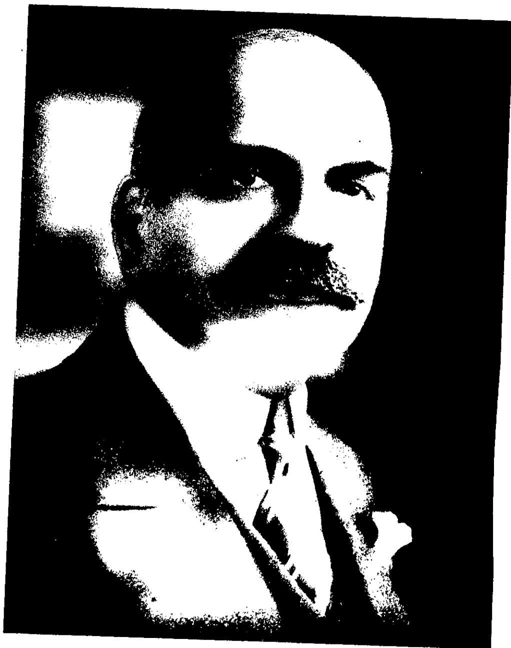
En de les uit deze joodsche familiegeschiedenis?

Twee eeuwen lang blijft een joodsche familie, verdeeld over vijf landen en onder vijf volken, alleen maar joodsch! Zij bezitten door hun geld een ontzaglijke politieke macht, zij ontketenen oorlogen, maar zij kennen geen vaderland. Zij zijn Duitsche, Oostenrijksche, Fransche, Engelsche en Italiaansche barons — maar zij verraden ieder land, waarin zij en hun voorvaderen leven en hebben geleefd. Zij dienen maar één zaak: hun geld, hun persoonlijk voordeel en het doel van het internationale jodendom!

En de Rothschilds staan niet alléén!

Er zijn nog meer van zulke opgekomen jodenfamilies in alle landen van de wereld.

Zij allen denken en handelen evenals de Rothschilds.

Dit is Felix M. Warburg, hoofdfirmant van het bankierskantoor Kuhn, Loeb & Co., welks financieele en politieke macht reeds in den Wereldoorlog en thans opnieuw achter de coulissen een groote rol speelt: in de Vereenigde Staten, in Nederland, tot 1933 in Duitschland . . .

Dit is de Amerikaansche financier Bernhard Baruch. Hij is de politieke raadgever van belangrijke personen in de Vereenigde Staten en heeft ook te Londen menigen raad gegeven. Hij behoort tot het dozijn menschen in de wereld, zonder wie deze oorlog niet was gekomen! Maar het geweten van een jood wordt door millioenen dooden niet bezwaard.

Henry Morgenthau is een groot bankier in de Vereenigde Staten. Zijn geld beteekent voor hem steeds politieke macht. Als jood denkt hij niet aan Amerika en de Amerikanen, doch aan het voordeel van de joden.

zoon Morgenthau.

Henry Morgenthau Jr., de zoon, thans minister van financiën der Vereenigde Staten. Toen deze oorlog begon, vertoefde hij juist te Londen en vloog daarop naar New York terug.

Maar niet alleen in Amerika en Engeland beheerschten de joden het financieele leven en brachten op deze wijze heimelijk de volken in slavernij, precies zoo deden de geldjoden ook in Nederland. Een typisch voorbeeld zijn de handelingen van den jood **Mannheimer**, die een ieder nog wel versch in het geheugen zullen liggen. Toen indertijd te Amsterdam de crediteurenvergadering van dezen bankroetier werd gehouden, stelde de curator vast, dat bij passiva van 42.000.000 gulden de activa slechts 3.670.000 gulden bedroegen. Na aftrek van de preferente vorderingen bleven voor de schuldeischers volgens een voorzichtige schatting hoogstens 2.500.000 gulden ter beschikking.

Misschien zijn er wel onder onze lezers, die vragen: „Wie was eigenlijk Mannheimer? Dien naam hebben wij toch wel eens in verband met een financieel schandaal gehoord!"

Zeer juist! Mannheimer, de typische joodsche woekeraar en beurssjacheraar, heeft dikwijls met zijn, door geen gewetensbezwaren geremde speculaties, beslissend ingegrepen in het economische leven van Europeesche staten. Hij misbruikte de gastvrijheid om zijn gastheeren zwaar te benadeelen.

In 1914 was de jonge Mannheimer, geprotegeerd door het huis Rothschild, employé van de „Banque Internationale de Saint Petersbourg". Bij het begin van den Wereldoorlog verdween hij plotseling uit Parijs en weinige dagen later

dook de dienstweigeraar te Berlijn op, waar hij in de centrale voor oorlogsmetalen een nieuw terrein van werkzaamheden vond. In opdracht van deze onderneming kwam hij herhaaldelijk naar Amsterdam en benutte zijn aanwezigheid aldaar, om met hulp van zijn rasgenooten particuliere relaties aan te knoopen. Reeds na korten tijd was hij werkzaam als agent van de Duitsche Rijksbank te Amsterdam. Parasiteerende op den naam van deze instelling slaagde hij erin, reeds na één jaar 16 millioen gulden in verschillende katholieke bankierskantoren van Nederland te investeeren. Hoewel de Duitsche Rijksbank op de hoogte was van de schandalige machinaties van dezen jood, liet zij hem verder voor haar belangen werken. De vraag van een lid van den Rijksdag op 22 November 1922, hoe het mogelijk was, dat de jood Mannheimer gedurende zijn werkzaamheden te Amsterdam zich 150 millioen mark kon toeeigenen, bleef door den toenmaligen minister van financiën onbeantwoord.

In een door jonkheer Groeninx van Zoelen in Nederland gepubliceerde brochure tegen den jood Mannheimer wordt gewaagd van een gesprek, dat deze sjacheraar in 1916 met een Engelschen spion heeft gehad. De in dienst van de Duitsche Rijksbank staande jood zeide woordelijk:

„Ik hoop, dat wij samen nog zaken zullen doen. Duitschland heeft volgens mijn meening den oorlog reeds verloren. Als men op deze basis voortbouwt, kan men in de toekomst veel verdienen."

Hoe deze woorden van Mannheimer in daden werden omgezet, blijkt uit een frappant voorbeeld van zijn gebrek aan gewetensbezwaren. Hij liet door middel van een jood te Frankfort a. d Main, die nauwe relaties had met Duitsche economische kringen, aan toonaangevende instanties van het Rijk het voorstel doen om de beleggingen van Duitschland in Nederland te doen geschieden door de voor zijn belangen werkende Mendelssohn-Bank te Amsterdam, teneinde deze gelden voor rekening van de Rijksbank in deviezen om te zetten. Met ondersteuning van verschillende stroomannen werd dit voorstel verwezenlijkt en toen begonnen de voordeelige zaken voor den jood. Met hulp van een agent, den jood Gleimius, werden honderden millioenen in de macht van het internationale jodendom gebracht. Een uitgeroofd Duitschland, een door de inflatie verwoest bedrijfsleven waren geen terrein meer voor de werkzaamheden van Mannheimer. Hij verhuisde naar Parijs, waar hij aan den geweldigen val van het Fransche betaalmiddel opnieuw vele millioenen verdiende.

In 1932 dook hij plotseling opnieuw te Amsterdam op. Met behulp van sociaal-democratische wethouders van in moeilijkheden geraakte gemeenten, slaagde hij erin relaties te krijgen met toonaangevende persoonlijkheden van de Nederlandsche regeering.

Na de aanvaarding van de macht in het Rijk door het nationaal-socialisme hielp hij in samenwerking met Duitsche emigranten anti-nationaalsocialistische partijen. Terwijl hij bij deze aan den eenen kant de rol van welwillenden begunstiger speelde, verdiende hij aan den anderen kant door leeningen, die hij aan deze werktuigen van het jodendom deed toekomen. Wij behoeven ons er thans ook heelemaal niet meer over te verbazen, waarom de zoogenaamd tegen het kapitalisme strijdende sociaal-democratische arbeiderspartij in Nederland dezen fijnen meneer Mannheimer onder haar bescherming nam.

Echter bestond er reeds jaren geleden in Nederland een politieke beweging, welke de aanwezigheid van dezen jood veroordeelde en zijn uitwijzing eischte. Mannheimer beproefde nu met alle mogelijke middelen, om het Nederlandsche staatsburgerschap te verkrijgen. Tweemaal werd zijn verzoek tot naturalisatie van de hand gewezen. Inmiddels had hij bij de Nederlandsche Handelmaatschappij, waarbij ook het Koninklijk Huis der Nederlanden sterk geïnteresseerd was, een dergelijken invloed gekregen, dat hij erin slaagde, om met behulp van deze instelling en van de door hem omgekochte politieke persoonlijkheden zich tot Nederlandsch staatsburger te laten naturaliseeren. Men fluistert in verband hiermede nòg, dat dr. H. Colijn een liaison had en

aan zijn schoone een chèque van 15.000 gulden gaf; dat Mannheimer in het bezit van dit document wist te komen en het inruilde tegen zijn naturalisatie-papieren. Zijn dank daarvoor uitte hij in dier voege, dat hij het klaarspeelde, om, geduld door de Nederlandsche regeering, 400 millioen gulden in Fransche leeningen voor de versterking der bewapening te beleggen.

Toen in September 1939 de oorlog uitbarstte, waartoe Duitschland werd gedwongen, wist deze joodsche woekeraarsziel maar al te goed, dat het weer sterk geworden Duitsche volk bliksemsnel met zijn tegenstanders zou afrekenen en dat ook hij — het klassieke voorbeeld van een joodschen zwendelaar — niet meer kon ontkomen aan de straffende hand der gerechtigheid. Millioenen bij elkaar gezwendeld, millioenen menschen in het ongeluk gestort — dat was zijn slotbalans, toen hij op 26 Augustus 1939 (7 dagen voor de oorlogsverklaring der plutocratische mogendheden aan Duitschland) een eind aan zijn leven maakte. Er zal thans zeker geen fatsoenlijk mensch meer bestaan, die treurt om den dood van dezen bedrieger. Maar millioenen menschen heeft de jood Mannheimer de oogen geopend. Ook de Franschen en de Nederlanders begrijpen thans, dat wie zich aan de joden overgeeft, ten ondergang gedoemd is.

Maar het geval van den jood Mannheimer is niet een op zichzelf staand geval.

Als men zich bezig houdt met de joden uit den tijd na den Wereldoorlog, moet men beslist op het „geval Barmat" stuiten. De geschiedenis van dezen uit de duisterste Oekraine het land binnengekomen man vormt een dusdanige keten van bedriegerijen van de grootste afmetingen, dat men alleen maar verbaasd kan staan, dat de medeburgers dergelijke individuen in hun midden hebben geduld.

Julius Barmat, de meest vooraanstaande van vier gebroeders, kwam met de overigen in de jaren 1922—24 naar Duitschland, nadat hij reeds sedert 1906 in Nederland had gewoond. Gedurende den Wereldoorlog begingen zij hun

De joodsche bedrieger in het groot
Julius Barmat

zwendelpraktijken van Lodzj uit. Zij „werkten" vooral naar de uiterste deelen de bezette gebieden en vluchtten naar AMSTERDAM, toen de bodem te heet onder de voeten werd. Hier in Nederland bouwden de gebroeders Barmat in 1917 hun wijdvertakte commercieele ondernemingen onder de dekfirma „Amexima" op.

De eveneens door joden op touw gezette revolutie in Duitschland van November 1918 bracht reeds koren op de ongure molens van deze joden en toen Julius Barmat in 1919 een aanbevelingsschrijven uit de Rijkskanselarij te Berlijn kon vertoonen, begon zijn duizelingwekkende opkomst. Hun bedrieglijke wijze van zakendoen leidde tot transacties van afmetingen, waarvoor NEDERLAND TE KLEIN was en zoo sloegen de Barmats hun tenten te Berlijn op en wel in het kasteel Schwanenwerder.

Inmiddels werden de zaken zoodanig uitgebreid, dat een Barmat-concern werd opgericht, waartoe bijna een dozijn groote en allergrootste firma's en instellingen behoorden. Op den laatsten dag van het jaar 1924 werden echter de gebroeders Barmat in hechtenis genomen, daar tegen hen de verdenking van kredietbedrog en omkooperij van ambtenaren was gerezen.

En nu kwamen ongelooflijke zwendelpraktijken aan het licht, praktijken, waarin tot de toentertijd hoogste regeeringspersoonlijkheden van de Berlijnsche ministeries waren betrokken. De bonzocratie werd op de verschrikkelijkste wijze

De te Parijs werkzame joodsche financieele zwendelaar Stavisky

blootgesteld, Rijkskanseliers verdwenen van het tooneel en een door Barmat omgekochte minister van posterijen pleegde in de gevangenis zelfmoord. Het proces duurde 198 dagen en eindigde voor de zwendelaars en gros Barmat met lichte straffen. Julius Barmat kreeg bovendien om gezondheidsredenen uitstel van uitvoering der straf. **Het totale bedrag van de door de Barmats bijeengeknoeide en gezwendelde gelden beloopt bijna de som van 50 millioen mark.**

Kan men begrijpen, dat na dergelijke ondervindingen de joodsche bedriegers door de Duitschers worden gehaat?

Na uit de gevangenis te zijn ontslagen verdwenen de Barmats naar NEDERLAND en van hier uit bedreven zij hun smerige zaakjes over het halve Europeesche vasteland. Zij werkten samen met één der grootste zwendelaars van alle tijden, den jood **Stavisky** te Parijs en de knoeierijen uit Duitschland verschenen met alle toebehoor en de reeds gebruikelijke procesuitslagen in NEDERLAND, BELGIË en FRANKRIJK in nieuwe oplage. De dingen gingen zoover, dat in 1934 de toen zeker niet als antisemietisch uitgekreten „Telegraaf" scherp tegen de joden van leer moest trekken en daarom wegens beleediging werd veroordeeld.

Dat is een kleine bloemlezing uit de werkzaamheid van de Barmats. Zij nemen in den kring van joodsche grootzwendelaar een wèlverdiende „eereplaats" in.

Hoe de Boeren door de joodsche kapitalisten werden geknecht.

In Zuid-Afrika, het oude kolonisatieland der Nederlanders, het land van de Boeren, worden de werkelijke pioniers van het land door de joodsch-Engelsche kapitalistenmacht op handige, ja geraffineerde wijze beheerscht. Op de geniepigste wijze worden politieke maatregelen verbonden met financieele transacties, om zoo te komen tot door de Boeren geenszins gewenschte resultaten.

De deelname van Zuid-Afrika aan den oorlog is een dergelijk feit. Zij werd verkregen doordat men bij het begin van den oorlog de voorgeschreven verkiezingen uitstelde; een zet op het politieke schaakbord van gouverneur-generaal Sir Patrick Duncan.

Deze man is een treffend bewijs voor onze stelling der financieele heerschappij in Zuid-Afrika. Hij was vroeger namelijk minister van mijnbouw in de Unie en beheerscht daardoor alle kanalen van de voornamelijk joodsche financieele politiek. Deze post, die in den staat van de goudmijnen een van de allerbelangrijkste is, wordt door de joodsche Bankmagnaten in de City en in Wallstreet steeds vergeven aan een gewilligen strooman.

De eerste actie voor de geldjoden verrichtte deze man reeds in 1932, toen hij het grootste goudland van de wereld zonder eenigen noodzaak dwong, om den gouden standaard los te laten en het betaalmiddel te devalueeren. Deze daling van het Zuidafrikaansche pond tot den stand van het Engelsche pond heeft talloozen Boeren hun vermogen, de vruchten van hun vlijtigen arbeit, doen verliezen en hen in den grootsten nood gebracht. Profijt daarvan trokken de groote geld-joden.

Even braaf gaf Sir Patrick Duncan als minister van mijnbouw ook gevolg aan alle andere wenschen van de bankjoden. Zoo werd de verkoop van diamanten ten nadeele van alle kleinere gevestigde maatschappijen als monopolie uitgegeven aa[illegible]ote joodsche diamanttrust De Beers. Nau-[illegible]beurd, of de belastingen van de goud-[illegible]de ontzaglijke winsten der joden, werden [illegible] stuk verlaagd. De belastingen moesten [illegible]worden opgebracht door de Boeren, die [illegible] kleine ondernemers werkzaam waren.

[illegible]nsten en wegens zijn gewilligheid werd [illegible] minister van mijnbouw gepromoveerd [illegible]raal.

Maar deze man is geen uitzondering. Zijn voorganger was eveneens een arische ledepop van het joodsche kapitaal, de Earl of Clarendon. Hij verrichtte zijn ambt zonder de aan-

dacht te trekken, maar bleek des te werkzamer. Deze achtenswaardige heer was namelijk tevens commissaris van het Engelsch-joodsche bankierskantoor Barclay's Bank. Deze bank vormt met de Standard Bank of South Africa, die eveneens door joodsch kapitaal wordt beheerscht, bijna het geheele bankwezen van Zuid-Afrika. Daarnaast bestaat wel een circulatiebank, die echter geen banktransacties mag verrichten, een kleine plattelandsbank, een postspaarbank met luttele deposito's en een zich tot Kaapstad beperkende Nederlandsche bank. Overigens echter liggen de geheele kapitaalmarkt, alle beleggingen en alle banktransacties van Zuid-Afrika in de handen van deze beide groote banken. Zij controleeren in samenwerking met de groote joodsche mijnbouwmaatschappijen het geheele economische leven van de Unie van Zuid-Afrika. De belangen der Boeren zijn hun onverschillig. Zij worden door de banken niet bevorderd. Integendeel, de kleine vlijtige pioniers van Nederlandschen bloede moeten werken om de reusachtige dividenden voor de joodsche kapitalisten mogelijk te maken.

Vanzelfsprekend hebben deze groote-banken als gemonopoliseerde geldschieters in het land ook in politiek opzicht alles onder den duim. Hun lasthebbers nemen alle belangrijke posities in.

Zoo behoort een bijzonder invloedrijk lid van het Zuidafrikaansche parlement eveneens tot den raad van com-

missarissen van Barclay's Bank. Het is de jood Ernest Oppenheimer, die ook verder in het economische leven van het land een geweldige rol speelt.

Deze samenkoppeling van joodsche kapitaalbelangen met de Engelsche onderdrukkingspolitiek tegen de Nederlandsche Boeren in Zuid-Afrika, is reeds begonnen onder den eersten gouverneur-generaal, lord Selborne, die eveneens commissaris van de Standard Bank of South Africa is geweest.

Zoo heeft het joodsche kapitaal in combinatie met de Engelsche politiek het klaargespeeld, om zich meester te maken van alle Zuidafrikaansche goud- en diamantmijnen, alle banken en alle groote economische ondernemingen. De ontzaglijke winsten worden aan het land onttrokken, terwijl de naar buiten schijnbaar vrije en met parlementaire methoden koest gehouden Dietsche Boeren, de eigenlijke meesters van het land, in volledige, niet slechts financieele, doch ook politieke afhankelijkheid worden gehouden. Zij worden economisch door het joodsche kapitaal beheerscht en dit laat het politieke vruchtgebruik van deze heerschappij aan de Engelsche bondgenooten over.

Tientallen jaren lang heeft een ten deele omkoopbare, ten deele door joden beheerschte, ten deele verkeerd ingelichte pers in de geheele wereld, ook in Nederland, dit gevaarlijke

feit van den joodschen invloed en van de joodsche financieele overheersching in het door Nederlanders gekoloniseerde Zuid-Afrika, voor het publiek verborgen gehouden. Wie daarom over het jodendom en over maatregelen tegen het jodendom te goeder trouw mee wil praten, moet zich eens grondig op de hoogte stellen van deze dingen.

Deze kleine brochure kan een dergelijke taak niet vervullen. Zij wil alleen maar opwekken tot verdere zelfstandige studie en onderzoek naar de door ons opgesomde feiten.

Juist de Nederlanders met hun koel en critisch verstand, met hun vermogen om zich onafhankelijk een niet beïnfluenceerde meening te vormen, zullen ongetwijfeld dezen plicht tot besef van de waarheid niet uit den weg gaan.